

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alphonsi Madriliensis De Vera Deo Apte Inserviendi methodo Libellvs Avreus

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

De Charitate in proximum, & quomodo verè cognosci potest. Cap. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48891](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48891)

*De amore qui proximo debetur, nēpe
eo modo quo nos Christus amauit,
& quo pacto cognoscatur nostrum
amorem esse propter solum Deum,
cū multi in hoc fallantur.*

Quemadmodum caput de Dei amore post illa quæ præcesserant ponebatur, eò quòd ipsa ad eum assequendum erant accommodata: ita hoc caput vnà cum sequenti ponuntur post illud caput de Dei amore. Nam vt bonus sit amor quem habemus ad proximum, de quo hoc capite dicendum est, & quem ad nos ipsos habemus, de quo sequenti capite agetur, necessum est vt ab ipso Dei amore procedat. Pro his ergo quæ de proximi amore dicenda sunt, annotanda est quædam regula quæ potest operi cui libet applicari: nēpe quòd is qui Deo semper placere cupit, duo aduertere debet. Primum, quid ille nos velit agere: Secundum, quemadmodum velit vt hoc faciamus. Parum enim ageret qui face-

*Duo in a-
mando
proximo
seruanda.*

ret quod cupit Deus, nisi etiam eo modo faceret quo ille vult ut fiat. Excellentissimum opus quod vult ut operemur, est ut se amemus, & de se recogitemus: si tamen id non eo modo faceremus quo ipse fieri cupit, & quo priori capite declaratum est, non esset illi gratum, aut magna remuneratione dignum. Aliud huic simile opus, quod nos Deus agere cupit est, ut proximum amemus: sed quantumuis Deus id fieri exoptet, nisi illum amemus modo quo Deus id fieri cupit, non assequemur sublimia illa præmia eorum qui rectè amant, ut habet D. Gregorius. Nam etsi huic modo amandi non aduersetur sacra eloquia, quasi peccatum esse iudicent, ita tamen non fit per eum, quomodo Deus fieri cupit. Hoc est, inquit maiestas illa, præceptum meum, ut diligatis inuicem sicut dilexi vos. Expediit ergo ut aliquantulum aperiamus quo modo ille nos amauerit, ut intelligamus in quem modum velit ut proximum amemus. Amauit nos supremus hic Dominus, deducendo

ut amandus proximus.

do

do nos ad sublimem sui amorem, amavit nos inducendo ad toleranda huius mundi aduersa, nunquam laxando frenum ad vana huius seculi oblectamenta, supra id quod necessum foret ad corporis sustentatione: amavit nos moriens, vt daret nobis virtutes & gloriã. Et hoc amãdi modo fuit omniũ maximẽ amori dedit: inimicissimus autẽ omnis vani amoris, quo nũc amatores inuicẽ se prosequũtur forisq; ostẽdũt, qui admodum dilutus est. Faxit autẽ Deus ne infectius sit voluntatis, quã, vt tẽplum Dei sit, creata est. Certum est quòd si animam talis amor non inficeret, non dixisset Dei filius. Qui nõ odit patrem & matrẽ & fratres & sorores, non potest meus esse discipulus. Itaque inuicem nos amare debemus, & eo modo quo prãceptor noster nos docet, abiectis cunctis alijs vanitatibus, quã amori se immiscere solent, quarum vnã quã spirituales personas magis concernit, hic proponamus. Offertur persona quãpiam, quo ad animam, virtuti dedi-

dedita, quo ad corporalem praesenti-
 am & conuersationem, grata & fa-
 ceta. Huic personae afficiuntur non-
 nulli spirituales, in tantum ut corde
 in eius amorem captiui teneantur,
 sitque molestum huiusmodi perso-
 nam non videre, non alioqui, non
 agnoscere in ipsa reciprocum erga
 se amorem. Vanus est hic amor. Un-
 de apud quosdam ortum est, ut mag-
 num subirent laborem, parum tamē
 proficerent, & exiguum Dei obse-
 quium exhiberent. Praestabit autem,
 ut eius vanitatem, quò apertè cun-
 ctis pateat ostendamus, quòd hac fie-
 ri poterit comparatione. Est tibi for-
 tassis amicus qui habet seruū, amor
 huius serui amici tui ita cor tuum
 detinet captiuum, ut longè magis te
 delectet cum ipso conuersari & col-
 loqui, quàm cum amico. Si dicas a-
 morem hunc, quo seruum perseque-
 ris, esse propter amicum, quis non
 ridebit? Nam etsi fieri potest quod
 inchoat⁹ sit amor eò quod hic amici
 seruus esset, ex quo tamē adeò hic a-
 mor increuit, ut magis te delectet ser-

Exempla
 vani a-
 moris.

ui conuersatio quam amici, manifestum est quòd nunc illum non ames propter amicum, sed quia suavis & grata tibi est eius conuersatio. Proinde certum est pari modo, risu dignum esse, dicere propter Deum esse amorem illum de quo antea loquebamur, etiam si fortassis partem habeat amoris spiritualis: sed ei qui verè Deo addictus est, non satis esse debet partem Deo tradere, sed totum, ita vt totus affectus in Deo occupetur, aut in aliquo quod totum ad ipsũ dirigatur. Abijciatur ergo quicquid vnum est in eo amore, cum certè id in Deum ordinari aut dirigi nequeat, id quod in creatura magis amatur, quàm in Deo & creatore. Amor noster erga omnes tanto affectu ferri debet quantus procedere potest ex affectu quem ad Deum habemus, abiectis vniuersis alijs affectibus, vt locum habeat is quem Deo debemus. Ad illa autem abijcienda non parum proderit id quod nono capite secundæ partis de vano gaudio continetur, vnà cum sexto documento.

mento. Quum ergo iam in parte di-
 ctum sit qualis esse debeat noster a-
 mor, & quo pacto abijciendus sit qui
 eiusmodi non est, expedit vt hic adij-
 ciamus paradigma, quod hunc amā-
 di modum aperiat, cui rei proderit
 ad memoriam reducere bonum illū
 filium, de cuius erga patrem amore
 priori capite dictum est, ad cuius si-
 militudinem colligebamus quomo-
 do excelsum patrem nostrum amare
 conueniat: ita & nūc videamus quo-
 modo ad huius imitationem debeat
 mus patris nostri seruos amare, nepe
 vniuersos qui in mundo sunt amicos
 & inimicos. In illo ergo paradigma-
 te addamus patrem illum adeò ama-
 tum à filio suo, qui tamen nihil vn-
 quam expectat à patre commodi, ha-
 bere famulum quem vnice diligit:
 attamen cum nec sibi necessaria ha-
 beat, nisi quantum ipsi dat filius, ita
 nec suo famulo. Hic, inquam, famu-
 lus odiosus est, nec vlla in re utilis
 bono illi filio, qui si se tantum qua-
 reret, famulum illum ablegaret, at-
 tamen nolens vt patri molestū quip-
 iam

piam accidat, sed potius quærens quicquid ipsi delectabile esse potest, nullo alio respectu inductus, in sua domo illum sustentat tanquam vnū filiorum, aut charissimorū famulorum, & ita illi loquitur, eumq; pertractat: vt etiam si domum vellet relinquere doleret filius, rogaretq; ne egrederetur, veritus ne pater de illi' absentia cōtristaretur. Ex hoc amore hanc eruimus eminentiam quòd ex patris amore omninò oritur, talemq; oportet esse amorem quem ad proximos habere debemus, nem-

*Amor Dei
in homi-
nes.*

pe vt considerantes quòd à Deo tantum amati sint, quòd pro ipsis morti se tradiderit, cū omnes adhuc eius essent inimici, omnes eos tantū amemus, subueniendo eis in omni eo quòd bonum est, quòdque ipsis tū quo ad corpus, tum quo ad animam necessarium est, quantum amare solemus eos qui nos plurimū delectant: idq; etiam si ipsorum conuersatio nobis odiosa sit ac molesta: & ita illis loquamur, eisq; in omnibus necessarijs prouideamus, tanquam

quam ijs qui ab illo patre ac Domino nostro plurimū diliguntur, qui ita vult ac fieri iubet. Et hæc omnia facere debemus tanta, tamque ferventi voluntate quam possumus, eò quod hoc sit Deo maximè gratū, vultque ut id faciamus, & est hæc infinita eius voluntas ut ita à nobis fiat. Aduertant potissimum qui Deo placere desiderant, quòd quisquis nos iniuria afficit, magnā præbet occasionem, ut in Dei seruitio crescamus: nā post hæc, quæ superuevit, magni boni occasionem, iunctā cū Dei præcepto, qui ita vult: quā excusationē habebim⁹, si eos qui nos malis afficiunt, nō intimis & ardētibus amānis visceribus, potissimum dū cōsideramus quòd & Deus ipse à tali nostro persecutore fortassis suscipiet postmodū sublimia obsequia, quæ admodum cōtingit circa varios alios peccatores. Non debet ergo haberi bonus Dei seru⁹, qui nō gaudet afflictibus vel iniurijs, quæ sibi pro domino suo inferuntur. Si ergo foelicem existimet, quando ipsū iniurijs & aduersitatibus appetitū,

*Cur amā-
di inimic⁹.*

sola Deo seruiendi volūtas facit nō minus esse stabilem in amando eum, quem suus inordinatus affectus redderet odiosum, quā illum quē beneficiorum abundantia amare compellit. Aduertendum tamē est, quōd et si amor esse debeat æqualiter ad vniuersos, primum tamen exhiberi debet affectu, bonis que operibus erga eum qui virtuti deditus est ac beneficus.

Licet omnes, boni tamen sūt prius amandi.

CAPVT III.

De amore cuiusque ad seipsum, & quomodo se amare debeat qui verè se amare cupit, it em de modo laudandi Deum, illiq; gratias agendi.

Amor nostri naturalis est.

AD eò naturale est amare nos ipsos, vt qui de hoc cupit doctrinam tradere, absq; metu alios ad iram prouocandi loqui possit, cum ad eò creuerit appetitus in amore quem ad nos ipsos habemus, vt etiam si magnis opibus ditatissimus, parua à nobis iudicentur, eò quōd ad maiora nos ipsos amemus. Atque

ob